

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Al priis og lof og ære bør

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Al priis og lof og ære bør", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg.* - 1953, 1951-56, s. 383. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid144458/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

Og alle mine lemmer siunger,
Ret som de vare idel tunger.

5. Mit herte i din kierlighed skal svømme,
Min siel dig altid favne vil,
Min mund dig vil med tusind tak børsumme,
Og aldrig mere lukkes til,
De qualte stukke i mit bryst
Skal bryde ud til sang og lyst,
Min lof dig altid skal omgive,
Og al min lives tids fordrive.

530

6. Men som min tak til dig er alt for ringe,
Saa hjælp mig tonen selv paa gang,
At du ved mig dig selv en lof kand bringe,
Som har den rette art og klang.
O lad mig her ey fare vild,
At ofre dig med fremmed ild,
Men hist til evig tid bevise,
Hvor gierne jeg min Gud vil prise.

Nr. 269.

Mel. Altsæste Gud i himmelig.
Elle; Det er forvist paa tiden start.

A 1 pris og lof og øre bør
Al godheds Gud og Fader,
Den Gud, som alle under gjør,
Den HÆtre Gud, som lader

5, 2: *fjordrej saerne J.*
Nr. 269, J5-2.

5, 5: *fjordrej* så tider ikke føles lang. — 6, 1: sond] eftersom. — 6, 2: hjælp mig, så min lovsang kan komme i gang. — 6, 5-6: Der tenkes vel på en forvildelse, som bringer noget usædigt ind i lovsangen; *at ofre dig med fremmed ild*] at brenge dig et offer, hvor offerdien er fremmed o; vanhellig Torkiria er Brorsvin; der bygger på 3. Mos. 10, 1, hvor der fortelles, at in af Arvens seuner brugte særeunede ildt — vel en ild, som ikke var holdt på rette modde — ind i tabernaklet »for Herrens ansigt«, [Jr. 2. Mos. 30, 9].

Nr. 269. Oversættelse. Sey Iob und ein' dem hönhalen geht, J. J. Schütz, Schr. s. 1206. Det betonende not i omkvædet og i 8, 6 falder usædligt, særlig nu Brorson, hvis sprogeforn elers er så naturlig og let. — 1, 1: *bær*, tilkommer.

Os finde frøst i største nød,
Og giør den surest jammer spød.
O! giver vor Gud ære.

2. Ham priser alle engle-koor
I alle himles himle,
Ja alle, som paa denne jord
I luft og havel vringle,
Som haver altting, lidt og stor,
Saa vel betænkt og herlig giort.
O! giver vor Gud ære.

3. Hvad hand har giort og sat i stand,
Det holder hand ved lige,
Her flettes ey det mindste grand
I alt hans skabnings rige,
At stort og lidet, tungt og let
Er i sin sammenheng saa net.
O! giver vor Gud ære.

4. I nøden skrcog jeg til min Gud,
Ach HEerre, merh min klage,
Da drog du mig af nøden ud, 531
Og endte al min plague,
Dig derfor, dig jeg takke vil,
Men hielper, alle, hielper till,
At give vor Gud ære.

5. Hand aldrig har sit folk forladt
I nogen nød og fare,
Hand vaager trolig dag og nat,
Sin arme hiond at vare,
Hand har dem som ved moders haand
I kierlighedens gange-haand.
O! giver vor Gud ære.

2, 3: son] henviser til ham i 1.1; lidt] smælt, Egesh i 8, 5 og lidet i 3, 5. --- 3, 5:
at, så at. --- 3, 6: net] smukt. --- 4, 1-3: SI. 50, 15. --- 5, 4: vare] bessarme, vogte.
--- 5, 5: gange-haand] ledelhånd.

6. Naar der i verdens største høst
Er ey et stræae at vinde
Af nogen redning eller trøst,
Saa lader hand sig finde,
Saa er det paa hans rette tiid,
Saa kommer hand saa mild og bliid.
O! giver vor Gud ære.

7. Jeg vil i alt mit lives gang
Din miskundhed kundgiøre,
At man min priis og fryde-sang
Skal allevegne høre,
Mit liv og siel, opmunstre dig,
Og alle kraæter fryde sig,
At give vor Gud ære.

8. I som bekieder HERRENS ord,
Op, ham al tak at bære,
I som i naadens skygge hoer,
Hans lof skal prægtig være,
Bort alt det verden drister paa,
Hos vor Gud alting er at faae.
O! giver vor Gud ære.

9. Saa kommer for hans ansigt ind
Med lystig mund og tunge,
Med sang og spil i siel og sind
Af hiertens grund at siunge:
Gud enc siting, lidt og stort,
Har vel betenkta og herlig giort.
O! giver vor Gud ære.

532

7, 1; [vers] Boetje, J.

8, 1-4: Billedet er Brorsens til tanken jfr. nr. 84, 2. — 7, 1-2: Sl. 89, 2: *Jeg vil synte om Herrens miskundheder evindeligen. — 7, 3: *at* — 7, 5: *biv* og *siel* legeme og sjæl, orig. 1 *de mein grist und leib erfreue dich.* — 8, 3: *skygge* udtryk for læskerneelse, Sl. 91, 1. — 8, 5: *drister paa* stoler på. — 8, 2: *lystig* frydefuld. — 9, 3: Ef. 5, 19.